

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΑ

ΤΟ
ΣΤΟΙΧΕΙΪ
ΤΟΥ
ΑΧΕΡΟΝΤΑ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

Το πέρασμα στον Άδη
ήταν μόνο η **ΑΡΧΗ...**

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σκάλα της Τζαβέλαινας, 5 Οκτωβρίου 1943

«Αποδώ πέρασε. Το σκυλί δεν λαθεύει. Μη σταματάτε! Είναι κοντά».

Η βραχνή φωνή του μεγαλόσωμου νεαρού έσκισε βίαια τον αέρα και αντιλάλησε αρκετά μέτρα πιο κάτω, εκεί όπου βρίσκονταν οι υπόλοιποι άντρες.

«Στάκα!*

Οι φωνές, όμως, ταξίδεψαν σαν εφιαλτική ηχώ και στ' αυτιά του κοριτσιού, που κατέβαινε λαχανιασμένο το στενό μονοπάτι, σκαρφαλώνοντας στις πέτρες και κοιτώντας διαρκώς πίσω του.

«Παναγιά μου, βόηθα με!» ψέλλισε η κοπέλα, μη σταματώντας ούτε στιγμή το τρέξιμο. «Βόηθα το παιδί μου» ικέτευσε και τα χέρια της ασυναίσθητα αγκάλιασαν στοργικά την κοιλιά της.

Τα δέντρα που ορθώνονταν παντού σε πυκνές συστάδες θαρρείς και πάσχιζαν να την κρύψουν από τα μάτια των δικτών της, απλώνοντας προστατευτικά γύρω της τα γεμάτα κτριμισμένα φύλλα κλαδιά τους. Το ίδιο έκαναν τα πουρνάρια, τα φιλλύκια, οι κουμαριές και οι φράξοι που γέμιζαν ασφυκτι-

* Στάκα: στάσου, περίμενε.

κά τον τόπο, λες και η φύση ολάκερη συμμετείχε σε μια σιωπηρή συμφωνία να της προσφέρει άσυλο, να την κρατήσει μακριά από τα μάτια και τα χέρια των διωκτών της. Όμως ο Κανέλλος, το λαγωνικό με τα μακριά αυτιά και τη λεπτή μουσούδα, ήταν αποφασισμένος κι είχε ριχτεί στο κατόπι της κοπέλας, ακολουθώντας τη μυρωδιά της με έναν και μοναδικό σκοπό: να οδηγήσει τους άντρες στα ίχνη της. Αν λυπόταν για ό,τι ακολουθούσε; Όχι. Το αφεντικό του ήταν ανάμεσα σ' εκείνους που είχαν εκτελέσει οι Γερμανοί πριν από λίγες μέρες. Το είχε νιώσει το κακό ο Κανέλλος, είχε προαισθανθεί το θανατικό που θα σκέπαζε με τον κατάμαυρο πέπλο του το χωριό, είχε ήδη ακούσει τους θρήνους που σύντομα θα αντηχούσαν από τη μια ως την άλλη άκρη της Παραμυθιάς. Κι έσκουζε θρηνητικά, αλυχτούσε ολόκληρο το προηγούμενο βράδυ. Μάταια το αφεντικό του προσπαθούσε να τον ηρεμήσει, καταλαβαίνοντας ωστόσο και αυτός τον κίνδυνο που ζύγωνε με μεγάλες δρασκελιές. Τώρα, τόσο εκείνος όσο και ο γιος του ήταν νεκροί, σκοτωμένοι από χέρι γερμανικό, το ίδιο ίσως χέρι που άγγιξε και την κοπέλα, που τώρα έτρεχε σαν δαίμονας για να γλιτώσει. Όμως, όχι. Δεν θα του γλίτωνε του Κανέλλου. Θα την έβρισκε, θα την άρπαζε από το φόρεμά της με τα κοφτερά του δόντια και θα την παρέδιδε στους άντρες που ακολουθούσαν την αλάθευτη μύτη του. Άλλωστε, χάρη σ' αυτή τη μύτη του έφτασαν ως τη Σκάλα της Τζαβέλαινας και εντόπισαν την κοπέλα να κρύβεται καμιά εκατοστή μέτρα πιο κάτω, μέσα στην τρύπα του βράχου, ελπίζοντας αφελώς πως εκεί δεν θα την ανακάλυπταν. Μπορεί να τους ξέφυγε και να άρχισε την τρεχάλα στο δύσβατο μονοπάτι, όμως ήταν σίγουρο πως θα την πρόφταναν.

«Να την!» φώναξε ο Διαμαντής κρατώντας γερά το λουρί του σκύλου. «Τη βλέπω την άτιμη! Εκεί κάτω. Πάμε!»

Η κοπέλα έστρεψε έντρομη το κεφάλι της προς το μέρος

του άντρα, νιώθοντας τα παγωμένα δάχτυλα του θανάτου να της χαϊδεύουν την πλάτη. Κοίταξε τριγύρω πανικόβλητη, αναζητώντας ένα μέρος να κρυφτεί. Η πυκνή βλάστηση που απλωνόταν παντού θα μπορούσε ίσως να της προσφέρει ένα πρόσκαιρο καταφύγιο, όμως ακόμα κι αν κατόρθωνε να παραμείνει αθέατη στα μάτια των διωκτών της, το σκυλί θα συνέχιζε να σφραίνεται τη μυρωδιά της και θα τους οδηγούσε καταπάνω της. Ήξερε πια πως κάθε της προσπάθεια να ξεφύγει ήταν μάταιη, πως οι άντρες σύντομα θα την έφταναν. Και τότε... Μήπως θα ήταν καλύτερα να σταματήσει το τρέξιμο και να παραδοθεί στη μοίρα που γνώριζε πολύ καλά πως την περίμενε; Τι κι αν την κατηγορούσαν άδικα για προδοσία; Όλοι όσοι θα μπορούσαν να τη γλιτώσουν από τον βέβαιο θάνατο ήταν πια νεκροί, και ο μοναδικός που ήξερε τον πραγματικό της ρόλο σε τούτη την τραγική ιστορία τής είχε γυρίσει την πλάτη, χαρακτηρίζοντας τις εξηγήσεις της αισχρά ψεύδη. Γιατί άραγε; Τι του είχε κάνει και της φερόταν έτσι απάνθρωπα;

Η κοπέλα κοντοστάθηκε για μια στιγμή, παλεύοντας να βρει την ανάσα της και να πάρει μια απόφαση. Να συνέχιζε την προσπάθεια να ξεφύγει ή να περίμενε να τη φτάσουν οι διώκτες της και να επιχειρούσε για μια ακόμα φορά να τους πείσει πως όσα έλεγε ήταν η αλήθεια; Ένα ανάλαφρο σκίρτημα, που ένιωσε χαμηλά στην κοιλιά της, ήρθε σαν απάντηση στην ερώτησή της. Το μωρό της τής θύμιζε την παρουσία του, το χρέος που είχε απέναντί του, το καθήκον της να το προστατεύσει. Μα πώς; Είχε απομείνει μόνη, ολομόναχη στον κόσμο. Η μάνα και ο πατέρας της την ξέγραψαν οριστικά, την πέταξαν έξω από το σπίτι, ουρλιάζοντας πως πλέον δεν έχουν κόρη, πως τους ατίμασε, τους ντρόπιασε, πρόδωσε κι αυτούς και την πατρίδα της. Η ίδια της η αδελφή την καταράστηκε να καεί στην κόλαση, να βασανίζεται αιώνια για το κακό που προκάλεσε.

Μονάχα η Μαριάνθη, το στερνοπούλι της φαμίλιας, την κοιτούσε με τα μεγάλα της μάτια ξέχειλα από φόβο, έκλαιγε γοερά μέσα στην κούνια της κι άπλωνε τα μικρά της χεράκια σαν να ήθελε να την αγκαλιάσει, να βάλει το κορμάκι της ασπίδα για να την προστατεύσει από το κακό. Και ο Βολφ; Ο Βολφ που της ορκιζόταν πως θα την έπαιρνε μακριά από όλους, πως θα ζούσαν για πάντα ευτυχισμένοι μαζί με το μωρό τους; Ούτε αυτός μπορούσε πια να της προσφέρει βοήθεια...

«Ήρθε η ώρα σου, μωρή!» ούρλιαξε ο Διαμαντής με πρόσωπο παραμορφωμένο από το μίσος.

Τρέχα! Τρέχα! Μη σταματάς! άκουσε μια παιδική φωνούλα μέσα στο κεφάλι της.

Ο Κανέλλος γάβγιζε σαν τρελός, οι άντρες ούρλιαζαν κι εκείνοι φρενιασμένοι. Μα η φωνή του παιδιού γινόταν ολοένα και πιο δυνατή, έβαζε φτερά στα πόδια της κοπέλας. Η ανάσα έβγαινε από τα πνευμόνια της καυτή, το σώμα της πονούσε, οι πέτρες που ξεπρόβαλλαν μέσα από το χορτάρι της ξέσκισαν τη σάρκα, η καρδιά της χτυπούσε ξέφρενα στο στήθος της. Το κακοτράχαλο μονοπάτι όσο πήγαινε και στένευε, ο γκρεμός στο πλάι απειλούσε να την καταπιεί στο παραμικρό στραβοπάτημα, ο Αχέροντας φούσκωνε ορμητικός από κάτω, συνοδεύοντας το κυνηγητό με το υδάτινο τραγούδι του.

Τρέχα! Τρέχα! Μη σταματάς!

«Στάκα, μωρή!» άκουσε τον Διαμαντή να της φωνάζει.

«Ρίξ' της!» τον προέτρεψε ο Ιάκωβος σηκώνοντας ταυτόχρονα το τουφέκι που κρατούσε. Αν ο Διαμαντής δίσταζε, θα την πυροβολούσε εκείνος με μεγάλη ευχαρίστηση, ξεπλέοντας έτσι την ντροπή που έριξε πάνω σ' ολάκερη τη φαμίλια τους το βαρύ αμάρτημά της.

«Τη θέλουμε ζωντανή» τον έκοψε απότομα ο Διαμαντής. «Πρώτα πρέπει να μάθουμε τι έχει πει στους Γερμανούς. Ύστε-

ρα...» Κάρφωσε το βλέμμα του στην κοπέλα και το πρόσωπό του πήρε ν' αγριεύει περισσότερο. «Κομμάτια θα την κόψω με τα ίδια μου τα χέρια» πρόσθεσε με μάτια που γυάλιζαν από οργή.

«Μη ριχτεί στο ποτάμι, η ρουφιάνα» στρίγκλισε ο Γιακουμής τεντώνοντας το δάχτυλο προς το μέρος της κοπέλας.

«Δεν θα το κάνει. Είναι γλυκιά η ζωή» του απάντησε ο Ιάκωβος και συνάμα τάχυνε το βήμα του.

Κάν' το! ήχησε στ' αυτιά της η γνώριμη παιδική φωνή. Πήδα! Καλύτερα να με σκοτώσεις εσύ παρά αυτοί!

Το κορίτσι δεν δίστασε λεπτό. Είχε δίκιο το μωρό της. Άλλη λύση δεν υπήρχε. Αν την έπιαναν, την περίμεναν βασανιστήρια που ούτε καν μπορούσε να τα φανταστεί. Θα της έσκιζαν την κοιλιά για να ξεριζώσουν από μέσα το σπλάχνο της και ύστερα θα την αφήναν να πεθάνει εκεί, πάνω απ' το ανταριασμένο ποτάμι. Ενώ έτσι... έτσι θα περνούσε στη χώρα των νεκρών μαζί με το παιδί της, θα ήταν αχώριστοι οι δυο τους στην αιωνιότητα.

Στάθηκε στην άκρη του γκρεμού και κοίταξε κάτω. Η άγρια ομορφιά του τοπίου τη γέμισε δέος. Το βλέμμα της πλανήθηκε για λίγο στην απότομη πλαγιά, στα δέντρα που σκαρφάλωναν σε όλο της το μήκος και κάλυπταν με το πυκνό τους φύλλωμα κάθε σπιθαμή. Σκέφτηκε πως σίγουρα θα τσακιζόταν πάνω στα κλαδιά τους, η σκέψη του πόνου την έκανε να λιγοψυχήσει για μια στιγμή, αμέσως όμως ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία της. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες κι έκανε κάμποσα βήματα προς τα πίσω. Κάρφωσε τη ματιά της κάπου μακριά, σε έναν κόσμο διαφορετικό από τούτον, έναν κόσμο στον οποίο θα υπήρχαν μόνον εκείνη και το μωρό της. Ούτε φόβος, ούτε οδύνη, ούτε θάνατος. Μονάχα γαλήνη. Η κραυγή που βγήκε από τα χείλη της, καθώς πήρε φόρα και πήδηξε στο κενό, αντιλάλησε πάνω από τον Αχέροντα τόσο σπαραχτική, που ακόμα κι οι

διώκτες της πέτρωσαν στη θέση τους. Το κορμί της ταλαντεύτηκε για λίγο στον αέρα κι έπειτα έπεσε με δύναμη πάνω στα δέντρα, χτύπησε βίαια στους θάμνους, μάτωσε. Η πτώση του, αν και ανακόπηκε κάπως από τα φυσικά εμπόδια, συνεχίστηκε, ώσπου κατέληξε στο ποτάμι. Η επαφή με το παγωμένο νερό την ξάφνιασε, μα για κάποιον περιέργο λόγο δεν φοβόταν πλέον ούτε πονούσε. Ένιωθε ανάλαφρη, ήρεμη, σαν να βρισκόταν μέσα σε μια προστατευτική αγκαλιά, όπου κανείς και τίποτε δεν μπορούσε πια να τη βλάψει. Από ψηλά άκουγε ακόμη τις φωνές των διωκτών της, που τώρα έστεκαν σαστισμένοι στην άκρη του γκρεμού. Μέχρι να συνειδητοποιήσουν τι είχε συμβεί, ο Αχέροντας την είχε σκεπάσει, την έσερνε ορμητικά στα βάθη του, εκεί όπου την περίμενε ο Βαρκάρης. Τι κι αν δεν είχε χρήματα να του δώσει; Σίγουρα θα τη σπλαχνιζόταν και θα την περνούσε απέναντι. Γιατί εκείνος ήξερε... Ναι, ήξερε την αλήθεια...

Στο πρόσωπό της διαγράφηκε ένα χαμόγελο. Το νερό βούιζε μανιασμένο, οι άντρες ούρλιαζαν έξαλλοι, ο Κανέλλος αλυχτούσε, μα η κοπέλα ένιωθε γαλήνη, κι ας αιμορραγούσαν οι πληγές που είχαν ανοίξει τα κλαδιά στο κορμί της, ας φλέγονταν τα πνευμόνια της από την έλλειψη οξυγόνου. Εκείνη παρέμενε ψύχραιμη, αλύγιστη, τούτες τις ύστατες στιγμές. Αγγίξε με τ' ακροδάχτυλα την κοιλιά της, έκλεισε τα μάτια και αφέθηκε...

Κεφάλαιο 1

Αμμουδιά, εκβολές Αχέροντα, σήμερα

«Δηλαδή, με τίποτα δεν μπορώ να σε πείσω να βουτήξεις στον Αχέροντα;»

Ο Μάνος Βαρσάμης σταύρωσε τα χέρια στο στήθος του και, αντί γι' απάντηση, κεραυνοβόλησε με το βλέμμα τη συνεργάτιδά του Έλσα Γληνού.

«Όλοι λένε ότι είναι πολύ αναζωογονητικό το νερό» επέμεινε η γυναίκα. «Θα δεις. Θα πάμε στη Γλυκή, εκεί όπου τα νερά είναι ρηγά. Υπάρχει πολύς κόσμος που κάνει μπάνιο στο ποτάμι. Και όλοι συμφωνούν ότι είναι μοναδική εμπειρία».

«Ναι, ναι, όντως μοναδική» σχολίασε ο Μάνος. «Μοναδική και... τελευταία!» Η Έλσα επιχείρησε να τον αντικρούσει, αλλά εκείνος την πρόλαβε. «Άκου... αν θέλω να πάω από έμφραγμα, μπορώ να βρω χιλιάδες άλλους τρόπους» της είπε βγάζοντας ταυτόχρονα την ασημένια του ταμπακιέρα από την τσέπη του σακακιού του και παίρνοντας από μέσα ένα τσιγάρο.

«Όπως το κάπνισμα, να υποθέσω» σχολίασε η Έλσα κουνώντας επικριτικά το κεφάλι της.

«Ενώ η βουτιά στον Αχέροντα, στην ηλικία που βρίσκομαι, είναι πιο ασφαλής, ε;» της αντιγύρισε την ειρωνεία ο Βαρσάμης. «Μήπως να φωνάξουμε απευθείας τον Χάροντα, να έρ-

θει με τη βάρκα του για να με μεταφέρει απέναντι;» Έχωσε το χέρι του στην τσέπη του παντελονιού του και καμώθηκε πως ψάχνει. «Στάσου να δω αν έχω ψιλά... α, κάτι βρήκα» είπε κι έκανε ένα νεύμα στον αέρα, σαν να είχε κάποιον απέναντί του. «Έτοιμος είμαι, κύριε Χάροντα, ελάτε. Να, εδώ έχω και τα ναύλα για το πέρασμα. Όχι, καλέ! Γιατί να βουτήξω στα νερά σας; Υπάρχει και πιο εύκολος τρόπος να μεταφερθώ στο βασιλείο σας. Πιο εύκολος και...» –στο σημείο αυτό έκανε μια παύση και κοίταξε τη συνεργάτιδά του υψώνοντας το φρύδι του– «...και πολύ πιο ανώδυνος» συμπλήρωσε. «Χωρίς ανακοπές και παρόμοιες δυσάρεστες εμπειρίες. Ορίστε!» είπε στον αόρατο συνομιλητή του κουνώντας τα ψιλά που είχε κλείσει στην παλάμη του. «Ελπίζω να φτάνουν». Στράφηκε ξανά προς τη Γληνού και κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι του. «Άσε μας, χριστιανή μου!» μουρμούρισε. «Με σκέφτεσαι να πέφτω στο ποτάμι; Μία που θα βουτήξω και μία που θα μείνω στον τόπο». Έκανε τον σταυρό του. «Αιωνία αυτού η μνήμη...» σιγοψέφαλε. «Καλός ήταν ο κακομοίρης. Αλλά... τον έφαγε η συνεργάτιδά του με τις παλαβωμάρες της!»

Η ψυχολόγος έβαλε τα γέλια. Δεν την ενοχλούσε η γκρίνια του Βαρσάμη· τόσα χρόνια την είχε συνηθίσει. Ήξερε πως ο φίλος και συνεργάτης της, το πρώην λαγωνικό της αστυνομίας, τέως προϊστάμενος του Τμήματος Εγκλημάτων κατά Ζωής και νυν ιδιωτικός ερευνητής, ήταν λιγάκι γκρινιάρης –ή παραπονιάρης, όπως προτιμούσε να αυτοχαρακτηρίζεται εκείνος– αλλά είχε καρδιά μάλαμα. Την ίδια την αγαπούσε πολύ, την είχε σαν κόρη του και σπάνια της χαλούσε χατίρι. Ασφαλώς η Έλσα δεν σοβαρολογούσε όταν του πρότεινε να πάνε για μπάνιο στον Αχέροντα. Άλλωστε, ούτε εκείνη σκόπευε να κολυμπήσει στα παγωμένα νερά του ποταμού. Ήθελε απλώς να τον πειράξει, να προκαλέσει την αντίδρασή του – αντίδραση

μικρού παιδιού, όπως πάντα. Γιατί αυτό ήταν ο Μάνος, παρά την ηλικία του: ένα παιδί.

«Πάντως, η βαρκάδα δεν φαίνεται να σε χαλάει» συνέχισε η γυναίκα το πείραγμα.

«Όσο τη βάρκα την κουμαντάρει ο Χρήστος και όχι ο Χάρωντας, γιατί να με χαλάει;» της απάντησε εκείνος ανασηκώνοντας τους ώμους και κλείνοντάς της πονηρά το μάτι. «Και, για να σοβαρευτούμε λιγάκι» πρόσθεσε «καλά έκανες κι επέμεινες να κάνουμε αυτήν την εκδρομή. Δεν είχα ξανάρθει ποτέ εδώ. Μαγειρία, πραγματικά!» Αναστέναξε και μισόκλεισε τα μάτια του. «Αχ, το ωραιότερο οικόπεδο σ' ολάκερη τη γη έχουμε» κατέληξε με καμάρι.

«Τυχερέ! Στα καλύτερα σε πάω!» του είπε η Έλσα χτυπώντας τον στην πλάτη. «Όχι, για να δεις πόσο σε προσέχω».

Πράγματι, δική της ιδέα ήταν τούτο το ταξίδι, μια σύντομη απόδραση από την Αθήνα, για να ξεφύγουν από την καθημερινότητα. Το γραφείο ιδιωτικών ερευνών που είχαν ανοίξει μαζί βρισκόταν σε διαρκή ανοδική πορεία, οι δουλειές διαδέχονταν η μια την άλλη, το ίδιο και οι επιτυχίες. Και, παρότι όλες οι υποθέσεις δεν σχετίζονταν με σκοτεινά εγκλήματα, σίγουρα όμως ανέβαζαν την αδρεναλίνη τους – κάποιες φορές μάλιστα στα ύψηκάνοντας τα ονόματά τους περισσότερο γνωστά στον χώρο της δικαιοσύνης. Όμως, επειδή όπως λέει και ο σοφός λαός «η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη», η Έλσα πρότεινε στον Μάνο να ξεκλέψουν λίγο χρόνο και να πραγματοποιήσουν μια εκδρομή στην Πρέβεζα για να ξεκουραστούν. Πάντα της άρεσε αυτή η πόλη. Κουβαλούσε μια μελαγχολία κι ένα μυστήριο που τη γοήτευαν ιδιαίτερα, και πολλές φορές στο παρελθόν την είχε επισκεφθεί μαζί με τη Λένα, τη θετή της κόρη, ανακαλύπτοντας τα γραφικά σοκάκια και τις υπέροχες παραλίες της. Η Λένα τρελαινόταν να περπατάει στο Σαϊτάν Παζάρ, να κάθεται με τη

μητέρα της στα όμορφα καφενεδάκια και στα μικρά ταβερνάκια που υπήρχαν σε όλα τα πλακόστρωτα δρομάκια τριγύρω. Μάλιστα, τώρα που σπουδαζε στη Θεσσαλονίκη, ερχόταν στην Πρέβεζα μαζί με τον αγαπημένο της Μάρκο, τον νεαρό φοιτητή με τον οποίο εδώ και μερικά χρόνια είχε δεσμό, μιώντας κι εκείνον στις ομορφιές της πόλης. Η Έλσα ευελπιστούσε ότι οι δύο νέοι θα κατάφερναν να ρυθμίσουν κάπως το φορτωμένο τους πρόγραμμα και να τη συναντήσουν εκεί, δυστυχώς όμως αυτοί δεν τα κατάφεραν, κάτι που στενοχώρησε πολύ και τις δύο πλευρές. «Τι τα ξεσηκώνεις τα παιδιά, χριστιανή μου; Αφού έχουν εξεταστική! Πια να λες μετά ότι η Λένα αργεί να πάρει το πτυχίο της;» την είχε πειράξει ο Μάνος. «Θα πρέπει να αρκεστείς στη δική μου παρέα. Εκτός κι αν βαρέθηκες να βλέπεις συνέχεια την ασχημόματά μου» είχε προσθέσει τάχα θιγμένος. Έτσι, η Έλσα, αφού τον διαβεβαίωσε ότι διόλου δεν τον είχε βαρεθεί, τον ξενάγησε στην Πρέβεζα, τον σεργιάνισε στο Σαϊτάν Παζάρ, του έδειξε το σπίτι του Καρυωτάκη και βέβαια, τούτο το πρωινό, δεν έχασε την ευκαιρία να εκδράμει μαζί του και στις εκβολές του Αχέροντα. Τώρα απολάμβαναν μια βαρκάδα στα γεμάτα πανάρχαια μυστικά νερά του με ένα από τα μικρά πλεούμενα που καθημερινά εκτελούσαν το συγκεκριμένο δρομολόγιο και άκουγαν τον βαρκάρη να τους διηγείται ιστορίες για το ποτάμι των νεκρών και τους θρύλους που υπήρχαν γύρω από αυτό. Κοιτούσαν μαγεμένοι τη φύση που οργίαζε τριγύρω, γελούσαν σαν μικρά παιδιά με τους κάστορες και τις νεροχελώνες που κολυπούσαν πλάι στις όχθες, ακολουθούσαν με το βλέμμα τις υπέροχες μπλε λιβελούλες που πετούσαν ζωηρά πάνω από τον ποταμό και θαύμαζαν τις περίτεχνες αηδονοφωλιές που κρέμονταν σαν ώριμα φρούτα από τις ιτιές.

«Ξέρεις ότι ο Αχέροντας πήρε το όνομά του από τη λέξη “άχος”, που σημαίνει θλίψη;» ρώτησε η Έλσα τον Μάνο.

«Αυτό που ξέρω» της απάντησε αυτός, χωρίς να παίρνει τη ματιά του από το τοπίο, «είναι ότι μόνο θλίψη δεν μπορεί να νιώσει κάποιος εδώ. Έχει αναγαλλιήσει η ψυχή μου, κορίτσι μου». Αναστέναξε. «Τι τα θες;» μονολόγησε. «Ακόμα και τον θάνατο οι αρχαίοι Έλληνες τον είχαν τοποθετήσει μέσα σε τέτοια ομορφιά. Γι' αυτό μεγαλούργησαν!»

«Εννοείται ότι θα πάμε και στο Νεκρομαντείο» του είπε η Έλσα. «Θα σου αρέσει πολύ».

«Κάτι σε ζωντανό θα δούμε;» καμώθηκε πως παραπονιέται ο Μάνος. «Τόσα πτώματα βλέπουμε στη δουλειά. Δεν χόρτασες;»

Εκείνη ετοιμάστηκε να του απαντήσει, όμως την προσοχή της τράβηξε ο βαρκάρης, που, έχοντας σμιξει τα φρύδια, είχε στυλώσει ανήσυχος το βλέμμα του κάπου στο βάθος. Έστρεψε το κεφάλι της προς το μέρος όπου κοιτούσε εκείνος, αλλά το μόνο που είδε ήταν μια βάρκα να έρχεται από την αντίθετη κατεύθυνση. Προς στιγμινή σάστισε. Ήταν απολύτως φυσιολογικό να πλέει άλλη μια βάρκα μέσα στο ποτάμι. Προφανώς, όποιος την οδηγούσε είχε τελειώσει την περιήγηση των τουριστών στον Αχέροντα και επέστρεφε στη στεριά. Γιατί, λοιπόν, ο δικός τους βαρκάρης έδειχνε τόσο ταραγμένος; Ωστόσο, αμέσως συνειδητοποίησε τον λόγο της αναστάτωσης του άντρα. Το μικρό πλοιάριο φαινόταν άδειο! Γλιστρούσε ακυβέρνητο πάνω στο νερό κι ερχόταν ίσια καταπάνω τους.

«Έλσα, τι συμβαίνει;» τη ρώτησε ο Μάνος παρατηρώντας την ανησυχία της.

Αντί για απάντηση, η Γληνού του έδειξε με ένα νεύμα του κεφαλιού της το βαρκάκι που σιγά σιγά τους πλησίαζε. Ο Βαρσάμης έστρεψε το ογκώδες σώμα του προς την κατεύθυνση που του υποδείκνυε εκείνη και δεν άργησε να καταλάβει τι είχε κάνει τη συνεργατίδα του να απορήσει. Στο μεταξύ, και άλλοι επιβάτες είχαν προσέξει τη μυστήρια βάρκα κι είχαν αρχίσει να

φώναζουν και να χειρονομούν έντονα, φοβούμενοι ότι αυτή θα συγκρουόταν με τη δική τους. Ο Αχέροντας στένευε αρκετά στο συγκεκριμένο σημείο και ήταν μάλλον απίθανο να χωρέσουν και τα δύο πλοιάρια. Ο βαρκάρης τους, με μια επιδέξια μανούβρα, άλλαξε κατεύθυνση, προτρέποντας ταυτόχρονα τους πάντες να παραμείνουν ψύχραιμοι. Φοβόταν πως, αν επικρατούσε πανικός, η κατάσταση θα μπορούσε να έχει δυσάρεστη εξέλιξη και δεν είχε καμία διάθεση να μαζεύει από το παγωμένο ποτάμι όποιον τυχόν, από μια απρόσεκτη κίνηση, έπεφτε στο νερό.

«Κάποιος είναι μέσα!» φώναξε μια γυναίκα κουνώντας εμφαντικά το τεντωμένο της δάχτυλο προς το βαρκάκι που συνέχιζε τη μοναχική του πορεία.

Σαν να ήταν συνεννοημένοι, αρκετοί επιβάτες στριμώχτηκαν στη μια πλευρά της βάρκας, με αποτέλεσμα αυτή να γείρει επικίνδυνα. Χωρίς να χάσει στιγμή, ο Βαρσάμης άρπαξε φωνάζοντας έναν δυο από τα χέρια και τους τράβηξε πίσω στη θέση τους.

«Έχετε παλαβώσει;» ούρλιαξε. «Θέλετε να μπατάρουμε; Για ησυχάστε!» Ύστερα στράφηκε προς τον βαρκάρη. «Μπορείς να πλησιάσεις λίγο;» τον ρώτησε.

Ο άντρας ένευσε καταφατικά και με μεγάλη προσοχή προσέγγισε το άλλο πλοιάριο. Ο Μάνος έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός και έγειρε λίγο το σώμα του για να δει καλύτερα. Η Έλσα, που είχε στο μεταξύ ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της, πήγε δίπλα του και κοίταξε κι εκείνη. Αυτό, όμως, που αντίκρισε της έκοψε την ανάσα.

«Ο Χριστός και η Παναγία...» ψέλλισε μην πιστεύοντας στα μάτια της. «Είναι... είναι...»

Μέσα στη βάρκα, ξαπλωμένη και ακίνητη, κειτόταν μια νεαρή γυναίκα. Τα μάτια της ήταν κλειστά, τα χέρια της ακου-

μπούσαν στην κοιλιά της. Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν ζωντανή. Όλοι κοιτούσαν αποσβολωμένοι την κοπέλα, έχοντας σταματήσει απότομα τις φωνές και τις χειρονομίες.

Η Έλσα στράφηκε προς τον συνεργάτη της σαστισμένη, όμως εκείνος, έχοντας ξεπεράσει το ξάφνιασμα που προκάλεσε και στον ίδιο το παράξενο και σχεδόν απόκοσμο θέαμα, ανέλαβε αμέσως δράση. Ζήτησε από τον βαρκάρη να πλησιάσει όσο περισσότερο μπορούσε το μικρό σκάφος, για να πηδήσει μέσα.

«Αφήστε εμένα» είπε στον Μάνο ένας νεαρός πιάνοντάς του το μπράτσο. «Μου είναι πιο εύκολο».

Σε άλλη περίπτωση, ο τέως προϊστάμενος του Τμήματος Εγκλημάτων κατά Ζωής θα είχε θεωρήσει την πρόταση του νεαρού προσβλητική για την ηλικία του και τη σωματική του διάπλαση. Τώρα, όμως, η κατάσταση δεν σήκωνε ούτε καθυστερήσεις ούτε παρεξηγήσεις. Κάθε λεπτό που περνούσε ίσως να απέβαινε μοιραίο για την άγνωστη κοπέλα της βάρκας.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΪΟ ΤΟΥ ΑΧΕΡΟΝΤΑ

Αχέροντας, 1943: Η δεκαεπτάχρονη έγκυος Ευρυδίκη Αγγελή, ερωμένη του Γερμανού αξιωματικού Βοήφ Μάισνερ, ρίχνεται από έναν γκρεμό στα νερά του Αχέροντα, για να γλιτώσει από τους οργισμένους συγχωριανούς της που την καταδιώκουν.

Αχέροντας, σήμερα: «Είναι η Ευρυδίκη Αγγελή!» φώναξε έντρομος ο γέροντας αντικρίζοντας το κορίτσι που κειτόταν αναίσθητο μέσα στη βάρκα. «Η Ευρυδίκη, που σκοτώθηκε το 1943... Ο Αχέροντας την έφερε πίσω στους ζωντανούς!»

Αυτή η παράλογη διαπίστωση θα ανατρέψει τα σχέδια του Μάνου Βαρσάμη και τους Έλλσας Γληνού για μια ξέγνοιαστη εκδρομή στην Πρέβεζα και θα τους φέρει αντιμέτωπους με έναν δολοφόνο που σκορπά τον τρόμο στους κατοίκους της Παραμυθιάς. Ένα κορίτσι που επιμένει πως είναι η Ευρυδίκη, η ερωμένη του Μάισνερ την περίοδο της Κατοχής... Μια στυγερή δολοφονία που διαπράττεται με ξιφοβόληση από γερμανικό όπλο του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου... Η Μαριάνθη, η υπέργηρη αδελφή της Ευρυδίκης, που μπαίνει κι αυτή στο στόχαστρο του δολοφόνου... Μυστικά και ήθη του παρελθόντος, που ρίχνουν βερίαιμα τη σκιά τους στο παρόν... Όσοι αδικήθηκαν ζητούν εκδίκηση...

Με φόντο τη μυστηριακή ατμόσφαιρα του Αχέροντα, ο Μάνος και η Έλσα κυνηγούν έναν άγνωστο δολοφόνο, που παίζει μαζί τους ένα θανάσιμο παιχνίδι στο οποίο είναι αποφασισμένος να νικήσει. Και για να τα καταφέρει, δεν θα διστάσει να κλέψει την Ευρυδίκη από τον Άδη και να την ξαναφέρει στον κόσμο των ζωντανών...